

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

247

PREȚUL 1 LEU

GH. SĂSĂRMAN

PROBA TĂCERII

★★★

GHEORGHE SĂSĂRMAN

PROBA TĂCERII

* * *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
editată de revista

Știința și Tehnica

Anul XI — Nr. 247 — 1 martie 1965

Rezumatul capitolelor precedente

„Andromeda" se întoarce din expediţie. Şase astronauţi au pierit. Cei trei supravieţuitori descoperă o stea Q. Natura emisiei electromagnetice a stelei este identică cu aceea a emisiei creierului uman. Dick şi Dana explorează unica planetă, a cărei scoarţă e acoperită de o substanţă ce-şi modifică lent forma şi culoarea, emiţînd semnale radio. Juan, îngrozit de perspectiva morţii, rămîne pe astronavă, la adăpost de acţiunea nocivă a radiaţiei Q. Exploratorii se întorc extenuaţi, aducînd cu ei probe din substanţa miraculoasă. Rămînerea pe planetă este imposibilă. Totuşi Dick coboară din nou, atras de o emisie armonioasă de unde radio. Juan comandă lansarea, părăsindu-l. Cînd Dana vrea să i se împotrivească, o sugrumă şi face apoi să dispară probele vinovăţiei sale.

Pe Pămînt se desfăşoară un congres ce dezbate problema impasului în care se află evoluţia arhitecturii. Bătrînul, un arhitect în vîrstă, preconizează revoluţionarea concepţiei însăşi a arhitecturii şi este numit preşedinte al Comisiei Speciale. Se comunică întoarcerea „Andromedei". Primirea festivă este suspendată, deoarece la bord se află numai Juan, unicul supravieţuitor.

La autopsia cadavrului Danei, Soln descoperă cîteva ciudăţenii, insuficiente însă pentru a permite vreo ipoteză. Juan, devenit membru al Consiliului Astronautic, ajunge una dintre personalităţile marcante ale lumii. Steaua Q este cercetată de astronomi. Probele aduse de expediţie dovedesc că substanţa din care ele erau alcătuite, numită bioplast, avea la bază elemente supergrele stabile, iar moleculele ei se aseamănă cu cele proteice. Vlad descoperă că, acţionînd cu undele electromagnetice emise de creier asupra bioplastului, acesta capătă formele şi culorile dorite de experimentator.

Coperta – desen: VICTOR WEGEMANN
Desene: GHEORGHE SĂSĂRMAN

GHEORGHE SĂSĂRMAN

Proba tăcerii

(Urmare din numărul trecut)

În seara aceea, la club, Nia nu luă în seamă plecarea precipitată a lui Juan. Era, într-un fel, mulțumită pentru faptul că planul îi reușise: izbutise, fără să-l rănească, să-l facă pe Juan să vorbească despre tragicul zbor al „Andromedei". În mintea ei, printre cuvintele meșteșugite ale pilotului, își făceau loc constatări care întregeau, pe nesimțite, părerea pe care urmărea să și-o formeze despre el. Și fără să poată spune pe ce anume cale, cînd povestea se sfîrșise, ea își avea portretul gata conturat și era convinsă că nu se înșală. Își verificase de multe ori intuiția și ori de cîte ori rațiunea se lovea neputincioasă de lipsa de argumente, se putea bizui pe acest dar înnăscut al ei, care nu dădea greș niciodată. Așa că, atunci cind Juan se ridică, Nia îl lăsă să plece fără cea mai mică părere de rău. Simțea că persoana lui a incetat s-o mai intereseze.

Au urmat apoi zile obișnuite, cu munca de la Institutul de Proiectări, cu după-mesele liniștite și cu seri petrecute cine știe unde. Știrile despre mersul cercetărilor de la I.Ș.A. erau singurele care îi mai aminteau că, undeva, în urmă, s-a consumat acel eveniment ieșit din comun, care a fost întoarcerea astronavei. Poza lui Juan continua să apară destul de des prin ziare, dar n-o mai preocupa. Dacă totuși cineva ar fi întrebat-o ce părere are despre celebrul astronaut, i-ar fi fost greu să spună că are vreuna. Într-adevăr, deși îi intuia persoana, nu putea să exprime în cuvinte ceea ce simțea. Cel mult ar fi strîmbat din buze, cu un surîs dezaprobator. Dar n-a întrebat-o niciodată, nimeni.

Un lucru și-l amintea, totuși, un lucru pe care n-a putut să și-l explice, dar pe care nici nu-l putea accepta ca atare. Îi stăruia în minte sclipirea aceea ciudată a grăuntelui cenușiu din cutiuța pe care i-o întinsese pilotul și, abia cînd fu publicat un comunicat

privind experienţele care se făceau în laboratorul de astrobiologie al I.Ş.A., se convinsese că nu putea fi vorba de o simplă iluzie, din moment ce faptele descrise în ştire erau, întrucîtva, asemănătoare.

De aici s-a ales cu obişnuinţa de a urmări comunicatele I.Ş.A., iar cînd, într-o bună zi, luă cunoştinţă despre suspendarea experienţelor, ca urmare a accidentului care periclitase pentru cîtva timp viaţa unuia dintre principalii cercetători, simţi cum o încearcă un regret care, aproape o zi, o făcu să fie posomorîtă.

Nia are o fire veselă şi deschisă şi poate tocmai de aceea colegii de atelier o socotesc puţin cam copilăroasă. Deşi, în fond, asta nu constituie un cusur. Pentru că, de obicei, oamenii sînt copilăroşi atunci cînd simt nevoia să fie mîngîiaţi, şi cine n-a simţit oare această nevoie ? Cei mai mulţi însă socot că a o arăta este o dovadă de slăbiciune şi preferă să se refugieze îndărătul unei măşti serioase sau de-a dreptul severe. Nia n-a purtat niciodată această mască. Şi toţi oamenii care îşi arată nestingheriţi adevăratul lor chip îi sînt apropiaţi. Iar dintre toţi, cel mai drag îi e Bătrînul.

De la memorabilul Congres al arhitecţilor, cînd îl auzise vorbind, l-a mai întîlnit de cîteva ori, fără să îndrăznească să i se adreseze. I-ar părea lipsit de respect să facă una ca asta. Atunci, în sală, la ieşire, ar fi fost altceva. Acum însă nu reuşeşte niciodată să-şi adune suficient curaj. Şi din ce în ce mai mult ar vrea să îi ofere puţinele ei cunoştinţe şi nemărginita dorinţă de a-şi pune viaţa în slujba unui ţel. Întotdeauna a simţit nevoia să facă ceva deosebit şi constatarea că zilele trec fără ca acel ceva să se împlinească este printre puţinele lucruri care o fac uneori să fie tristă.

Cu o zi în urmă a căutat-o Pierre, care mai păstra probabil cartea de vizită pe care ea i-o dăduse cînd cu sosirea „Andromedei" şi, cum nu era acasă, i-a lăsat vorbă că va reveni a doua zi. Azi l-a aşteptat şi scurta lor convorbire i-a răsturnat planurile pe care şi le făcuse pentru această seară. O invita să viziteze împreună o expoziţie de pictură de un fel cu totul nou, pe care un oarecare Vlad ar fi lansat-o de curînd. Şi cum Nia ştie că acest Vlad este tocmai cercetătorul accidentat de la I.Ş.A., îi e imposibil să nu accepte neaşteptata invitaţie. De fapt, Pierre a fost întotdeauna pentru ea un fel de om al surprizelor şi fără îndoială că aşa va şi rămîne. Şi-au dat întîlnire la aeroport, căci, nu se ştie de ce, expoziţia este amenajată tocmai pe litoralul sudic al Australiei. Pare cu atît mai straniu cu cît, pentru cel care lansează o noutate, este evident că interesele cer o amplasare cît mai accesibilă. Or, Australia, prin însăşi poziţia ei geografică, e izolată de restul lumii. Nia se străduieşte să-şi amintească unde anume sînt laboratoarele I.Ş.A., ştiind că asta i-ar putea da o explicaţie. Fiecare comunicat care apărea în presă purta, pe lîngă dată, şi numele

acelei localități. Și cu cît își concentrează mai mult atenția, cu atît devine mai sigură că în felul acesta n-o să ajungă la nici un rezultat.

★

Expoziția este amenajată chiar în pavilionul cultural al I.Ș.A. și cuprinde o singură sală. De altfel, numărul exponatelor se reduce la trei, două picturi și o încercare de ceea ce s-ar putea numi stereo-pictură. Cu toate acestea, expoziția este vizitată zilnic de mii de oameni și afluxul vizitatorilor e în continuă creștere.

Din cînd în cînd, în sală își face apariția Vlad și, la cererea publicului, dă cîteva explicații. De altfel, într-o nișă a sălii este prezentată o machetă a procedeului tehnic, care face ca expunerea proaspătului maestru să fie întrucîtva ușurată. Încă un punct cîștigat îl constituie faptul că majoritatea vizitatorilor cunosc, într-o oarecare măsură, experiențele care au avut loc în laboratorul de astrobiologie.

Impresia pe care ți-o lasă cele trei exponate este extraordinară. Poate că dacă ar fi fost mai multe, efectul ar fi fost diminuat. Vlad, însă, nu se condusese după acest considerent, pe care de altfel nici n-ar fi putut să-l aibă în vedere. Dar fusese nevoit să se limiteze la minimum, întrucît colecția de probe adusă de astronavă suferise și așa o micșorare simțitoare.

Dacă ar fi pus să declare în ce scop a organizat expoziția, Vlad ar fi silit să recunoască faptul că fusese mînat numai de dorința de a comunica unui număr cît mai mare de oameni mesajul pe care îl încredințase operelor sale. Cele trei exponate erau rodul unei lungi strădanii, al multor nopți nedormite și al unei perseverențe inepuizabile. Iar pentru și mai multă exactitate, trebuie pomenit ajutorul pe care, ori de cîte ori avea nevoie, Bogdan i-l dădea, fără rezerve. Se vede treaba că lui Bogdan îi și intrase deja în cap că prietenul său o să devină un fel de celebritate și făcea tot ce-i stătea în putință ca să-l vadă în această postură.

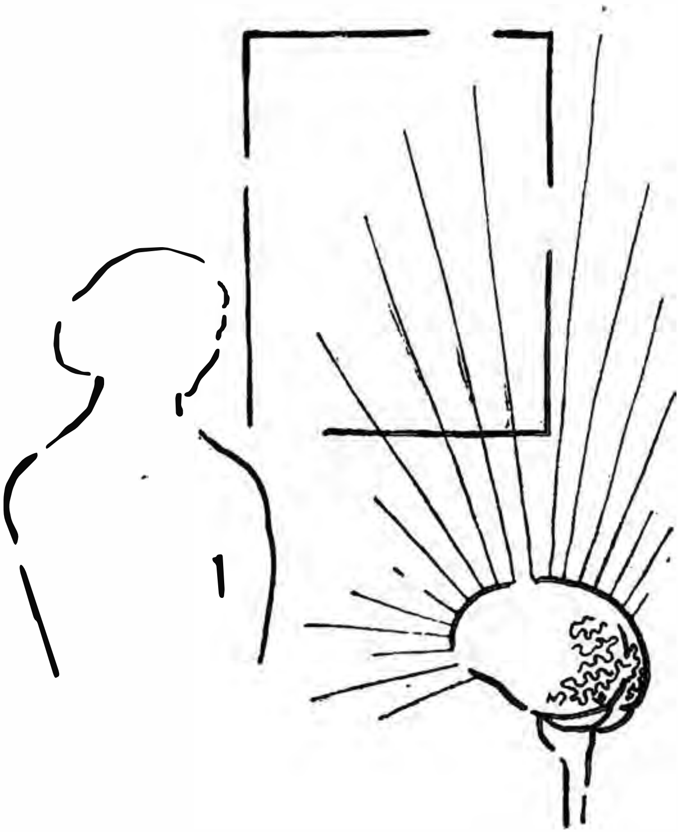
Pierre și Nia au avut noroc să-i găsească în sală pe amîndoi. Bogdan operează în nișa-machetă în timp ce Vlad servește vizitatorilor, pe un ton glumeț, anecdota pînzelor care se pictează singure, la simpla comandă a gîndului. Pentru Nia asta rimează cu ceva cunoscut, dar nu poate să-și amintească pentru moment cu ce anume. Și curiozitatea n-o lasă să mediteze prea mult.

Prima pictură — nici una n-are titlu și nici nu e nevoie de așa ceva — este viața însăși, cu misterul încă nedezlegat al izvoarelor și finalității sale, cu desfătarea luminoasă a fiecărei clipe și cu acea inevitabilă întrebare pentru al cărei răspuns ar trebui să reiei întotdeauna totul de la capăt. Desigur, sentimentele pe care le trezește unuia sau altuia pot să difere ca intensitate, reprezentările variază în amănunt, dar fiecare știe, privind pictura, că ceea ce i se înfățișează trebuie să fie neapărat viața și nimic altceva.

A doua pictură, mai simplă chiar ca semnificații, dar mult mai eficace, reprezintă primul fior al dragostei. Există aici atîta

puritate şi atita teamă şi împlinire, încît toţi amuţesc la vederea ei, de parcă s-ar feri să tulbure liniştea şi bucuria începutului de iubire care li se arată.

„Stereo-pictura" este însă, fără îndoială, centrul de atracţie. Aici sugerarea spaţiului, convenţional reprezentată prin perspectivă

încă din Renaştere, este înlocuită cu spaţiul real, tridimensional, în care se dezvoltă armoniile de linie şi culoare, realizînd mai mult decît simpla îmbinare a sculpturii cu pictura. E un gen absolut inedit, de sine stătător şi efectul pe care îl produce e co-

pleşitor. Este vorba de o compoziţie care reprezintă omul şi e pentru prima dată cînd esenţa umană nu apare ca un atribut al înfăţişării sale exterioare, determinate. Omul trăieşte aici tocmai prin ceea ce îl caracterizează intrinsec, un om care poate fi foarte bine pămîntean, dar poate fi un locuitor necunoscut al unei lumi îndepărtate, ale cărui detalii anatomice ne scapă, dar pe care îl cunoaştem fără îndoială prin aceea că este om.

Explicaţiile lui Vlad în legătură cu tehnica pe care o descoperise nu fac decît să sporească emoţia şi interesul celor prezenţi pentru realizările lui. Căci, fără îndoială, e uimitor să obţii rezultate atît de mişcătoare acţionînd cu puterea unui gînd asupra unor bulgări de substanţă. Şi cu toate că procedeul acesta pare mult mai la îndemîna tuturor decît toate tehnicile clasice ale picturii, lumea înţelege că abia acum va ajunge să se diferenţieze categoric adevărata creaţie artistică de meşteşugul diletant al celor lipsiţi de scînteia geniului. Puterea unui gînd!

Nia ştie acum cu ce anume seamănă ceea ce i-e dat să vadă. Işi aminteşte cuvîntarea Bătrînului, pe care o are încă vie în minte ; undeva. visul lui începe să dea roade, poate cu totul întîmplător, deşi e imposibil să existe lucruri care să fie în exclusivitate rodul unei întîmplări.

CASA GÎNDULUI

Bătrînul face parte din acea categorie de oameni, deosebit de înzestraţi de natură, care, nereuşind să renunţe la multiplele lor aptitudini în favoarea uneia singure, sînt sortiţi încă de la început să nu fie niciodată mulţumiţi de ceea ce fac. Căci, cu toate că a făcut aproape de toate în lunga lui viaţă — a făcut pînă şi literatură —, Bătrînul nu se poate lăuda că istoria îi va păstra, pe undeva, numele. De altfel, numele lui, un nume lung, demodat, a fost de mult uitat chiar şi de aceia care îi sînt apropiaţi : i se spune „Bătrînul“ şi atîta tot.

Ajunsese arhitect pentru că fusese obligat să-şi aleagă o meserie şi, cum toate meseriile i se păreau unilaterale, şi-o alesese pe aceea care îi îngăduia să-şi păstreze cît mai neştirbit orizontul. Iar arhitectura este, fără îndoială, una dintre cele mai complexe meserii. De altfel, chiar după luarea diplomei, şi-a permis să-şi alcătuiască viaţa numai sub impulsul propriei sale voinţe. N-a admis nimănui să se amestece în probleme care îl priveau numai pe el şi dacă, la vremea lui, s-a căsătorit, a făcut-o pentru că găsise acea femeie unică pentru care ar fi fost în stare să jertfească totul.

Bătrînul este un om ciudat, pe care foarte puţini se pot lăuda că-l înţeleg. Preţuieşte tăcerea unui prieten mai mult decît o sută

de sfaturi înțelepte și de multe ori tace el însuși zile în șir. Nimeni n-ar putea spune atunci la ce se gîndește. Apoi devine, dintr-o dată, vorbăreț și e în stare să vorbească de unul singur dacă n-are cu cine, fără să-i pese de părerea celor care l-ar putea auzi. Cînd doarme, nu visează. În schimb, îi place să viseze cu ochii deschiși, cu toate că obiceiul acesta nu pare prea potrivit cu vîrsta lui. N-a acceptat să se pensioneze. Îi părea ceva lipsit de sens.

Nu-i plac lucrurile făcute pe jumătate, deși multă vreme a suferit el însuși de lipsă de finalitate în acțiuni, ori poate tocmai de aceea. Iar discuțiile sterile îl dezgustă. A luat cuvîntul la congres numai fiindcă l-a îngrozit lipsa de perspicacitate a celor care luau parte la dezbateri. Iar cînd i s-a propus conducerea Comisiei speciale și a înțeles că îl paște o primejdie, a acceptat, fiindcă voia să demonstreze, chiar și președintelui Van, că între vorbe și fapte nu trebuie să existe nici un fel de prăpastie.

E drept, de atunci a trecut destulă vreme, fără ca lucrările comisiei să înregistreze vreun progres. Dar Bătrînul nu se grăbește : are încredere în forțele lui și, deocamdată, se gîndește. El știe că multe eșecuri se datorează faptului că oamenii uită să mai gîndească. În sinea lui însă recunoaște că se află în fața celei mai dificile probleme pe care i-o pune viața și singurul lucru care îl liniștește este constatarea, îndelung verificată, că întotdeauna cînd un om ajunge să conceapă o întrebare are deja în buzunar și cheia răspunsului. Totul e să găsească buzunarul cu pricina.

Bătrînul n-are de unde să știe că există un om pe care, din clipa în care urcase la tribuna congresului, îl poate considera alături de el în lupta pe care a declanșat-o. N-are de unde să știe că omul acesta se frămîntă zi și noapte cu aceleași gînduri, după cum nu poate bănui că pe omul acesta îl cheamă Nia. Dar o va afla.

★

O vilă modestă, dar confortabilă, pe malul lacului Como. Albastrul cerului și albastrul apei își fac concurență în limitele unei coexistențe pașnice. Chiparoși, oleandri și o mică piscină cu trepte de marmură albă. Puțin iz romantic și, alături, linia elegantă, deși rustică, a vilei.

Nia se oprește, coboară și-și anunță sosirea. Desigur, orice ar fi mirat-o mai puțin decît apariția lui Soln, venit să-i facă oficiile casei. Nici el nu e mai puțin surprins, dar n-o arată și o invită să intre. De altfel, pe fața lui e cam greu să citești ceva.

— Ce cauți aici ? Îi e rău Bătrînului ?

Nia îl știe medic și altă explicație nu poate să-și dea. Soln zîmbește :

— Bătrînul e în formă. E mult mai simplu : mi-e bunic.

— E bunicul tău ?

— Dar intră o dată !

Pînă în clipa aceea, Soln n-a existat pentru ea. Atunci, la club, nu-l privise nici măcar în treacăt. Era captată de interesul pe care i-l purta lui Juan. Acum însă își dă limpede seama că

observase la el unele ciudățenii, dar nu le acordase importanță. Și, ca pentru prima oară, îl măsoară lung, cîntărindu-l parcă.

— Ei? o întreabă.

— Cum, „ei"?

— Îți plac?

— Așa și așa. Ai putea să te bărbierești mai des.

Au ajuns în salon.

— E... acasă?

— Trebuie să sosească.

— Mda...

— Dar tu ce cauți aici?

Nia îl măsoară încă o dată și, vădit ușurată, răspunde:

— Începi să-mi placi mai mult. Ai ochi cenușii?

— Cîteodată. Ai venit să mă ceri de bărbat?

— Nu tocmai. Dar o să mă mai gîndesc.

— Știi că azi e joi?

— Nu. Crezi că ar fi bine să conversăm despre vreme?

— Cred că ar fi mai bine să nu conversăm despre vreme. De fapt, azi nu e joi. Am vrut să te păcălesc.

— Vrei să mai încercăm o dată?

Rîd amîndoi. Soln mai mult zîmbește.

— Știi că ai haz?

— Nu, dar am citit „Vulpea și corbul". Apoi adaugă: Bătrînul nu prea e punctual.

— Știe că vii?

— Nu. Are vreo importanță?

— Cred că da.

— S-ar putea să mai întîrzie?

— A și venit.

Într-adevăr, se aud pași.

— A intrat la el. Vino cu mine, te conduc.

Și Soln se apropie de ușă, să-i arate drumul.

Cabinetul Bătrînului are aspectul unei arhive de muzeu, proaspăt răvășite. Răspîndește o atmosferă atît de familiară, încît Niei îi dispare, ca prin farmec, toată sfiala care a cuprins-o înainte de a păși înăuntru. Bătrînul, într-un costum sport, scotocește ceva în raftul bibliotecii care umple un întreg perete. Azi e în toane rele, adică e tăcut. Soln bagă de seamă și, ca să o prevină, i se adresează Niei pe cel mai firesc ton:

— Caută-ți o carte și fă-te că citești pînă te va întreba de unde ai mai apărut. Sau, dacă te grăbești, vorbește-i tu și nu aștepta răspuns.

Și, cu cugetul împăcat, Soln iese.

Cum să înceapă? Simte că dacă o s-o ia pe ocolite nu va ajunge la nici un rezultat. Iar de-a dreptul n-are cum. Și îi vine o idee. Trebuie să fie de o îndrăzneală soră cu obrăznicia.

— Îmi face impresia că în Comisia Specială se bate apa...

Bătrînul se face că n-aude.

— E drept, un referat și patru proiecte de plan de muncă sînt și ele ceva, nimic de zis.

Tăcere.

— La congres păreați mult mai eficace.

Bătrînul își notează ceva pe o fișă, pune un semn de carte, închide volumul, îl așază în raft și apoi, foarte calm:

— Ce propui?

— Ați auzit de expoziția lui Vlad?

— Da.

Nia e puțin descumpănită.

— Ați văzut-o?

— Nu.

Ea se apropie și, pe măsură ce-i vorbește, în ochii Bătrînului prinde să sclipească o scînteie abia văzută. Îi descrie picturile și noul procedeu tehnic. Apoi scoate din poșetă cîteva tăieturi din ziare cuprinzînd comunicatele I.Ș.A. cu privire la experiențele din laboratorul de astrobiologie. Nia și-a descătușat energia pe care de atîta timp o adunase, picătură cu picătură. Cînd isprăvește, Bătrînul se întoarce spre raft, scoate același volum, deschide la pagina însemnată și reîncepe să citească. Oare e un semn că trebuie să plece? Curajul i-a pierit dintr-o dată. Se retrage cu pași neauziți spre ușă. Iese.

În salon o așteaptă Soln.

— Te-a ascultat?

— Da.

— Te-a dat afară?

Încuviințează din cap. Se întoarce brusc și se repede spre cabinet. Deschide larg ușa. Bătrînul citește mai departe din cartea lui. Cînd o vede, îi face semn să ia loc. Nia se așază. El se apropie și îi întinde cartea din care citea. Este un tratat despre activitatea sistemului nervos explicată prin prisma teoriei electromagnetice.

— Cu neputință, murmură ea.

— Crezi că citesc poezii? Știam că o să te întorci. Și acum ascultă. Ceea ce mi-ai spus e cît se poate de interesant. Aș vrea să-ți pun însă cîteva întrebări. Crezi că în arhitectură e posibil?

— Trebuie încercat.

— Îți dai seama că nu poate fi vorba decît, în cel mai bun caz, de o experiență, fără urmări practice?

— Din lipsă de material?

— Deocamdată da.

— Dar mai tîrziu?

— Rămîne de văzut. Știi că există riscuri, unele chiar imprevizibile?

— Nu-i un argument.

— Încă ceva: vrei să te ocupi dumneata de treaba asta?

— Nu.

— Vrei să lucrăm împreună?

— Da.

— Te aștept mîine la sediul Comisiei.

Nia iese în fugă.

— Știi că i-ai plăcut Bătrînului?

— Dar tu de unde știi?

Soln zîmbeşte din nou.
— Dacă nu te-a dat afară şi a doua oară...
— Ba m-a dat...
— Ştiu eu cum : „te aştept mîine". Nu-i aşa ?
— Eşti un vrăjitor !
— M-ai cerut de bărbat ?
— Nu te dă.

Au ieşit pe terasă. Automobilul Niei sclipeşte de mulţumirea firească a celor îndestulaţi. Se vede că stăpîna îl îngrijeşte. În zare, căciulile albe ale Alpilor capătă transparenţa asfinţitului. Faţa lacului se încreţeşte de vîntul abia simţit.

— Pleci ?
— Nu încă. M-aş duce să stau pe mal.

Lîngă apă e răcoare.

— Ce noroc să ai aşa bunic, constată Soln.
— De ce ?
— Altfel n-ai fi acum aici.
— Ai aerul că spui lucrul ăsta în fiecare seară.
— Aşa şi e. Bunicul mai are o sută douăzeci de prietene de vîrsta ta, care îl vizitează pe rînd.
— Eu voi fi a o sută douăzeci şi una.

Rîde singură. Soln priveşte în unda cu pete de smoală.

— Îţi place aici ?
— De ce nu ? Dar acum vreau să plec.

Înainte de a urca la volan îl întreabă :

— Dar ţie îţi plac ?
— Cînd pleci nu.

A trîntit portiera. Soln simte că tonul de glumă pe care l-a folosit îl doare undeva. Şi mai simte că n-are rost să-i spună că vrea s-o mai întîlnească : dacă vrea cu adevărat, o va căuta şi o va găsi. Îi face semn cu mîna.

A plecat. Maşina se mai vede un timp pe şosea, apoi se pierde la o cotitură, printre umbrele înserării. Şi, ciudat lucru, îi pare şi lui că în ziua aceasta a văzut-o pe Nia pentru prima oară.

★

Maxim, preşedintele Consiliului Astronautic, este un om trecut de mult de prima tinereţe. Cu toate acestea, îşi menţine încă vigoarea pe care o avea la 30 de ani. Se face remarcat, de îndată ce apare, printr-o ţinută elegantă, printr-o politicoasă bunăvoinţă şi prin aerul mereu zîmbitor al omului obişnuit să primească totul fără a se obliga cu nimic. Cu toate acestea, nimeni nu l-ar putea acuza de egoism. Dimpotrivă, este îndatoritor şi discret.

După întoarcerea „Andromedei", i s-a raportat că nava are la bord toate microfuzeele cu care fusese înzestrată. I s-a atras atenţia că acest fapt vine în contradicţie cu declaraţia lui Juan, conform căreia corpul lui Dick ar fi fost trimis să rătăcească prin Cosmos. Preşedintele a explicat atunci foarte firesc celor prezenţi că, probabil pentru a face economie de combustibil, Juan ar fi putut propulsa capsula respectivă cu ajutorul unor simple motoare

portative, folosite de astronauţi în timpul plimbărilor de agrement în jurul navei. Din curiozitate însă a verificat personal situaţia motoarelor portative : a constatat că nu lipseşte nici unul. Nu putea pune la îndoială spusele lui Juan, dar exista undeva o neconcordanţă care era supărătoare. Ar fi fost o lipsă de tact să-i pună vreo întrebare în această privinţă, orice bănuială fiind mai mult decît jignitoare. Tocmai de aceea îl invitase pe pilot, sperînd că, pe ocolite, o să-l poată face să limpezească această încurcătură, fără ca măcar să bănuiască despre ce e vorba.

Maxim îl primeşte pe Juan cu amabilitatea celei mai ospitaliere gazde. Îl invită să ia loc într-un fotoliu în încăpătorul său „living" şi îl tratează cu băuturi rare.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, îi spune, că Dick mi-a fost unul dintre cei mai buni prieteni.

— A fost un om şi jumătate.

— Îl cunoşteam încă din tinereţe.

— Atunci nu de prea multă vreme, îl flatează Juan, neînţelegînd totuşi unde vrea să ajungă.

— Ştii, continuă Maxim, neluînd în seamă complimentul, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai povesti cîte ceva despre el.

Juan reia şirul unor istorii pe care le ştie deja pe dinafară. La fiecare repovestire adaugă însă noi amănunte, ca să aibă şi el un rest de amuzament. Bineînţeles, de data asta Dick este peste tot în frunte, el e curajul şi hotărîrea personificată. Iar la sfîrşit moare ca un erou, salvîndu-l pe povestitor de la o pieire sigură.

— Îi datorez viaţa, încheie Juan, fără să-şi dea seama că nu e departe de adevăr, căci în realitate el îşi salvase viaţa tocmai cu preţul sacrificării lui Dick.

— A fost un om mare.

— Un om şi jumătate, repetă pilotul.

— Iar acum rătăceşte prin Cosmos...

— Purtat de o microfuzee...

— De o microfuzee...

— Da, întăreşte Juan.

— Dar ia stai, nu se poate, face preşedintele naiv. Parcă la sosire toate microfuzeele erau la locul lor.

— Aşa şi trebuia, îi răspunde Juan cu un calm desăvîrşit, gîndindu-se ce explicaţie să scornească la repezeală.

— Cum aşa ?

— Pe aceea o construise chiar Dick, cînd eram pe o planetă din sistemul Proximei, pentru că cele patru din dotare s-au dovedit a fi insuficiente.

Într-adevăr, Dick construise o microfuzee din materialele auxiliare. Numai că, defectîndu-se, o lăsaseră acolo.

— În felul acesta i-am adus un omagiu în plus. E tot ce mai puteam să fac pentru el.

— Îţi mulţumesc ! Şi Maxim nu ştie prea bine dacă îi mulţumeşte pentru atenţia dovedită faţă de fostul său prieten sau pentru că, găsind un răspuns plauzibil la nedumerirea lui, l-a scutit de un sentiment neplăcut.

In drum spre casă, Juan se blestemă pentru neglijența care era cît pe aici să-l bage în încurcătură. Și se felicită în același timp pentru promptitudinea și siguranța de care dăduse dovadă. Își pune apoi întrebarea dacă nu cumva a mai lăsat și alte portițe prin care să se strecoare adevărul. Și, pus în gardă despre posibilitatea repetării unor asemenea discuții, își promite să fie cît se poate de atent la ceea ce spune.

— S-a dus liniștea mea...

De fapt, liniștea se dusese încă de cînd s-a hotărît să o caute pe Nia. Dacă situația ar fi fost inversă, ea l-ar fi putut găsi în cel mai scurt timp. Dar cum omul cunoscut este el, cel care trebuie să caute, iar Nia o persoană anonimă, ca toți muritorii de rînd, zilele trec fără ca Juan să dea de urma ei. A ajuns să-și epuizeze toate mijloacele și e convins că numai întîmplarea l-o mai poate scoate în drum. Iar întîmplarea vine spre el cu viteza însumată a două automobile de ultimul tip. Cînd spațiul care îi desparte a devenit egal cu zero, cele două automobile se află într-o stație de alimentare.

— Nia !

— Tu erai ?

— Te caut de o săptămînă.

— Poftim, m-ai găsit.

— Încotro ?

— Mă duceam spre casă.

— Te conduc.

Automobilele pornesc. De data aceasta viteza lor relativă a devenit zero și distanța care le desparte e aproximativ egală cu distanța legală. Iar cînd și viteza în raport cu șoseaua este din nou zero, se cheamă că au ajuns. Deși nu e conformistă, Nia se simte obligată să-l poftească înăuntru. Și apoi, cu toate că interesul pentru persoana lui a dispărut, e curioasă totuși să afle de ce anume o căutase, deși nu vrea s-o arate. Juan nu așteaptă să fie rugat de două ori. Parchează și o urmează pe Nia în micul ei apartament, din ferestrele căruia se poate admira panorama înviorătoare a noului oraș.

— Iei o cafea ? Da ? Atunci ia mai întîi un loc și scuză-mă pînă mă duc s-o prepar.

★

„Iată, gîndește Juan, privind aburii care se ridică din ceșcuța delicată, am ajuns aici și încă mult mai ușor decît mi-aș fi închipuit. Totul a fost atît de simplu și totuși, cînd mă gîndesc că puteam să n-o întîlnesc de loc, îmi dau seama că am avut noroc. În sfîrșit, iată-mă în acest apartament, în care mi-am dorit atît de mult să pătrund. Nia e aici, lîngă mine, la cîțiva pași și dacă întind mîna pot s-o ating pe a ei. Numai să vreau".

În vremea asta, Nia soarbe cu înghițituri mici băutura aromată și fierbinte, arzîndu-și vîrful degetelor, pentru că nu poate suferi să bea o cafea care a început să se răcească. Gîndurile ei seamănă oarecum cu cele ale lui Juan. Își aduce aminte cum, cu

șase ani în urmă, ar fi vrut să-l vadă mai de aproape, să fie numai ei doi și să-și vorbească. Acum, împovărat de glorie, Juan șade la doi metri de ea, în propriul ei apartament. Îi tratează cu cafea

și, desigur, el își închipuie că e grozav de fericită. Dar ea nu simte decît o ușoară strîngere de inimă pentru un vis spulberat. Bărbatul acesta îi pare un străin cu care nici măcar nu știe ce ar putea discuta. Nia așteaptă ca el să deschidă discuția, să-i spună în ce scop o căutase.

Juan pare să nu se grăbească. Admiră, în continuare, aburii cafelei și într-un tîrziu ridică ochii. Deși a căutat-o, hotărît să-i vorbească orice s-ar întîmpla, acum, cînd are ocazia s-o facă, îi vine greu să înceapă. O privește cu băgare de seamă și ochii li se întîlnesc. Ea are o expresie puțin obosită și întrebătoare. Juan își dă seama că nu mai descoperă în ochii ei ceea ce îl făcuse să ajungă pînă aici. O privește lung, tot mai contrariat și simte că a uitat dintr-o dată tot ce avea să-i spună. Nu, ea nu e femeia pe care a căutat-o atîta timp, pentru care ajunsese să nu poată dormi. Nu mai este ea.

Își trece mîna peste față, ca pentru a alunga o vedenie și brusc își dă seama că se află într-o situație cel puțin bizară. Ce caută el aici, în fața cești ceșcuței acesteia, tolănit în fotoliu și gata să facă cine știe ce declarație stupidă?

Tăcerea stînjenitoare, care se prelungește, o determină pe Nia să se ridice pentru a declanșa butonul unui aparat de recepție. O muzică neutră invadează camera și o răsucire de buton îi reduce volumul la un nivel suportabil. Mișcările femeii au o grație aspră și, pentru prima dată de cînd o cunoaște, Juan o studiază. „În definitiv, este totuși o femeie superbă" — își spune.

— Te întrebi, probabil, de ce te-am căutat.

— Ai ghicit.

— Și tu nu poți ghici?

— N-am nici o șansă.

— Încearcă.

— Nu-mi place.

Tonul e indiferent și sună puțin brutal.

— Atunci am să plec fără să-ți spun.

Juan își bea cafeaua și se ridică. Joacă tare. Mizează pe o curiozitate pe care o presupune prezentă la toate femeile. Nia mizează și ea pe consecvența lui. Se înșală amîndoi, pentru că, pe de o parte, ea știe să-și învingă curiozitatea, iar pe de alta el a și renunțat deja să-i spună de ce venise și se folosește de acest pretext numai ca de o momeală. Nia îl urmează în tăcere. Ajuns în ușă, Juan își dă seama că a pierdut și se oprește brusc, întorcîndu-se spre ea. Îi mai caută în ochi licărirea aceea în stare să cheme la adevăr și sufletul cel mai negru. Dar nu găsește decît o umbră de dezamăgire. Și, fără să înțeleagă prea bine de ce, devine sincer.

— Aș fi vrut să-ți pot spune lucrul pentru care am venit. Dar ceva s-a schimbat și nu mai pot.

Iese. Nia vrea să-l conducă, dar o oprește.

— Lasă. Găsesc drumul şi singur.
— Cum vrei.
Nu-i pare rău că pleacă. Are nevoie măcar de o fărîmă de cinste. Măcar de un surogat. Acum regretă gîndul care îl stăpînise cînd a surprins în Nia femeia.
— Trebuia să plec imediat.
La loc la volan. Sus, la un geam, ea stă poate şi priveşte. Nu la el, ştie prea bine. Priveşte undeva, înspre oraşul cel nou şi se gîndeşte la o zi care o să vină.

★

Dacă în domeniul picturii printr-o simplă întîmplare utilizarea substanţei aceleia de provenienţă extraterestră, pe care specialiştii au botezat-o la repezeală „bioplast", a făcut să se nască o adevărată revoluţie, în arhitectură aplicarea unei concepţii asemănătoare întîmpină dificultăţi care pun încă de la început realizarea practică într-o perspectivă cît se poate de îndoielnică. Mai întîi că obiectul arhitecturii are o destinaţie în primul rînd utilitar-funcţională, fapt pentru care proprietăţile fizico-mecanice ale materialului folosit primează. În al doilea rînd, pentru că într-o construcţie, oricît de simplă ar fi ea, se întîlnesc zeci de elemente diferite atît ca formă şi dimensiune, cît şi ca natură, răspunzînd unor destinaţii dintre cele mai variate. Rezistenţă, elasticitate, impermeabilitate, transparenţă, rezistenţă termică sau acustică, duritate şi o serie de alte proprietăţi care se cer în diversele situaţii fac aproape de neconceput folosirea unui singur material pentru realizarea globală a obiectului arhitectural, în afară de cazul cînd s-ar descoperi o substanţă omnipotentă. Este oare bioplastul o asemenea substanţă ?

În fine, este vorba de masa considerabilă a unui edificiu, care deocamdată nici nu poate fi pusă în discuţie, căci cantitatea totală de bioplast prezentă în depozitul laboratoarelor ar fi suficientă cel mult pentru realizarea unei simple piese de mobilier. De aceea, eforturile Bătrînului şi ale Niei se îndreaptă spre răspunsul la întrebarea de mai sus, şi anume spre precizarea gamei de proprietăţi pe care ar putea-o îmbrăca bioplastul şi a mijloacelor prin care aceste proprietăţi ar putea fi realizate.

Încă de la început, deschiderea secţiei de arhitectură experimentală în cadrul laboratorului a fost întîmpinată de Vlad cu o justificată nemulţumire, căci proaspăt-consacratul pictor îşi vede astfel ameninţată evoluţia şi ştie că va fi constrîns să renunţe la continuarea activităţii sale artistice, căreia i s-a dedicat definitiv. Nemulţumirea lui a ajuns să îmbrace forme făţişe cînd i s-a cerut să restituie cantităţile de bioplast pe care le primise pentru a le utiliza în atelierul său şi se consideră cu atît mai nedreptăţit cu cît crede că eşecul încercărilor pe care şi le propune secţia nouă e inevitabil.

Situaţia este atît de categorică, încît mustrările pe care i le-a făcut Bogdan cu privire la un anumit egoism de mic proprietar au dus la declanşarea unui adevărat scandal, ce s-a încheiat cu înmormîntarea unei prietenii dintre cele mai trainice. „Gemenii" s-au despărţit, şi fiecare crede în justeţea poziţiei sale. Atmosfera aceasta de ostilitate s-a răsfrînt asupra întregului personal al laboratorului, care o priveşte acum pe Nia ca pe o intrusă. Iar Nia, obişnuită să fie înconjurată de afecţiune şi căldură, se simte cît se poate de neplăcut. Nu îndrăzneşte să spună nimic, nici măcar să i se plîngă Bătrînului, deşi atmosfera în care este nevoită să lucreze devine din ce în ce mai greu de suportat. Bogdan îşi dă seama de acest lucru şi încearcă să îi însenineze existenţa. De altfel el e acela care îi pregăteşte Niei experienţele şi o ajută întotdeauna cînd e în impas. Fapt pentru care i s-au scos vorbe, şi vorbele au ajuns, pe nu se ştie ce cale, la urechea prietenei sale.

Bogdan a încercat s-o lămurească pe toate căile cu putinţă. Dar Diana, prietena lui, e o fiinţă geloasă, lucru la care el nu s-a gîndit niciodată pînă acum, şi pare să dea crezare mai degrabă unor zvonuri decît vorbelor sale. De fapt, ea ar vrea să-l creadă, dar chiar el mărturiseşte că o ajută într-adevăr şi că se simte dator s-o înveselească. În fond, ar putea foarte bine s-o lase în pace pe femeia aceea şi să-şi vadă de treabă, cum făcea pînă acum. Iar dacă n-are de gînd, să ştie că ea nu e dispusă să-i împartă cu nimeni dragostea şi că va proceda aşa cum va crede de cuviinţă.

Trebuie să recunoască deschis că n-a fost pus niciodată la o încercare mai grea. Dar nu se dă bătut. Îi spune Dianei că el nu se simte vinovat. Ceea ce se întîmplă în cazul de faţă nu se poate considera lipsă de fidelitate, şi dacă n-are încredere în el, lucru care îl face să sufere, n-are decît să facă cum o taie capul.

E drept că a doua zi i-a aruncat Niei o privire în care se citea puţin reproş, dar a continuat să se poarte cu ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Esenţa experienţelor pe care le întreprinde noua secţie constă în aceea că, izolînd o bandă foarte îngustă de emisie, se încearcă metodic rezultatele obţinute asupra bioplastului la diferite frecvenţe şi intensităţi. Totul depinde de selectivitatea dispozitivului pe care îl folosesc. Şi, cu tot scepticismul lui Vlad, care sub o aparentă indiferenţă urmăreşte totuşi experienţele, rezultatele nu se lasă mult aşteptate. Micile probe se comportă diferit la încercările la care sînt supuse şi pe măsura trecerii timpului se poate întrevedea o anumită scară valorică, în care diferitele proprietăţi capătă un loc bine definit şi legat de o anumită intensitate şi frecvenţă a emisiunii Q. Bătrînul urmăreşte mersul lucrărilor, el este cel care îndrumă totul, arătînd încotro trebuie să se îndrepte diferitele căutări. Bioplastul se dovedeşte astfel a fi tocmai materialul necesar, capabil să îmbrace toată gama de proprietăţi cerute.

Deocamdată, mai există unele lucruri nelămurite, dar în linii mari prima etapă se poate considera încheiată. În curind vor trece la etapa următoare, în cadrul căreia vor studia posibilitatea obţinerii simultane a unor rezultate diferite pe porţiuni diferite ale probei. Iar aici lucrurile sînt mai complicate.

SOLN CONTRA JUAN

Fără să ştie unul de celălalt şi fără să se cunoască, Soln şi Diana o aşteaptă pe Nia la ieşirea din clădirea laboratorului. Amindoi vor să-i vorbească şi s-au trezit în aceeaşi zi. Diana, surprinsă de tăria poziţiei lui Bogdan, venise, ştiind că acesta lipseşte de la laborator, cu intenţia de a se lămuri o dată pentru totdeauna despre ce anume e vorba. Soln ajunsese la concluzia că vrea s-o întîlnească pe Nia şi venise pur şi simplu s-o caute. Nici unul nu ştie prea bine ce anume are de făcut, dar se bizuie fiecare pe inspiraţie. Deocamdată, şed amîndoi în hol şi tac. Pînă la sfîrşitul lucrului mai sînt cîteva minute.

Dificultatea cea mai mare pe care o are de înlăturat Diana este că n-o cunoaşte pe aceea pe care o caută. N-ar vrea să atragă atenţia asupra ei, dar se teme că va trece fără a o fi observat. Aşa că i se adresează lui Soln :

— Lucrezi aici ?

— Nu.

Începutul e bun. Deci nu are ce să rişte.

— Caut pe cineva şi nu cunosc. Mi-e teamă că va pleca fără ca măcar să ştiu.

— Îmi pare rău, dar eu nu cunosc decît pe aceea pe care o aştept.

Dezamăgită, Diana e gata să reia tăcerea, dar o vagă speranţă o face să continue :

— O femeie ?

— Da.

— Cum o cheamă ?

Soln o priveşte, puţin surprins de îndrăzneala ei.

— Poate e una şi aceeaşi persoană, se scuză ea.

De fapt, speranţele ei sînt duble, căci dacă pe Nia o aşteaptă un bărbat, are şanse să se mai liniştească.

— O cheamă Nia.

— Extraordinar !

— Într-adevăr, ciudată coincidență.

Dar discuția se întrerupe, căci apare Nia în persoană și, zărindu-l pe Soln, scoate o exclamație în semn de plăcută surpriză.

— Ce vînt te aduce?

— Vînticelul acela de pe malul lacului.

— Arăți grozav!

— Medicii de azi nu prea au de lucru.

— Se și vede.

— Mă scuzați, intervine Diana.

— Uite, dînsa te caută tot pe tine, o scutește Soln de introducere.

— Sînt prietena lui Bogdan.

— Îmi închipuiam, spune Nia, măsurînd-o distrat.

— Poate că vă stînjenesc.

— Nu, Soln, poți să rămîi.

— Aș vrea totuși să vă spun ceva între patru ochi.

— Poți vorbi și față de el.

— Totuși, eu... dacă e nevoie...

— Rămîi, insistă Nia.

— Știi, începe Diana, puțin intimidată, eu țin la Bogdan.

— Uite ce e: poți fi pe pace. Te asigur că purtarea lui față de mine nu întrece cu nimic limitele... bunei-cuviințe. Ar trebui să ai mai multă încredere în el.

— De fapt, nu intenționam să-ți cer nimic. Voiam să aflu adevărul și atîta tot.

— L-ai aflat.

— Scuză-mă...

— Fii fără grijă.

Și Diana pleacă. Nu poate să-și stăpînească un zîmbet de ușurare care îi destinde tot chipul.

— La revedere.

— Ei, și acum, spune drept, ai venit să mă vezi sau mai e și altceva la mijloc, se întoarce Nia spre Soln, care a tăcut pînă acum, indiferent.

— Vrei să-ți spun deschis?

— Crezi că mă tem?

— Pur și simplu îmi placi.

— Și eu care credeam că îi plac numai Bătrînului!

— Nu rîde, vorbesc serios.

— Și eu. Bine, îți plac, am înțeles. Și vrei să ne întîlnim, sau să ne plimbăm, sau mai știu eu ce.

Nia ştie că e răutăcioasă, dar şi asta e un fel de a-ţi manifesta simpatia.

— De întîlnit ne-am şi întîlnit. De plimbat o să ne plimbăm pînă la parcaj.

— Rămîne acel „mai ştiu eu ce".

— Bătrînul nu ţi-a spus nimic ?

— Mi te dă de bărbat ? îşi aminteşte Nia gluma.

— A cedat.

— Atunci nu-mi rămîne decît să te iau de braţ.

Şi, cu aerul cel mai firesc din lume, ea face cîţiva paşi, ducîndu-l de braţ şi luînd înfăţişarea rigidă de ginere în frac. Apoi îl ia de mînă şi, împreună, pornesc în fugă pe aleea pietruită.

— Eşti un drac de fată !

— Fără să devii mistic !

— Am înţeles.

— Şi, fiindcă te-am luat de bărbat, te voi duce cu maşina mea.

— La Oficiul stării civile.

— E cam grăbit dumnealui. Nu, puişor, azi eşti oaspetele meu şi fac cu tine ce vreau.

Turismul lui Soln rămîne singur, vînăt de ciudă. Probabil că plănuieşte să se răzbune pe stăpînul cel uşuratic. În vremea aceasta, stăpînul se lăfăieşte pe perna din spate şi o priveşte pe Nia care a potrivit anume oglinda retrovizoare.

— Unde mergem ?

— O să vezi.

Autostrada iese din pădure şi descrie un arc larg, urcînd o faleză. Jos, la picioarele ei, marea îşi cerne valurile, împingîndu-le spre mal. Nia opreşte.

— Să-ţi arăt domeniile mele.

Coboară împreună printre stînci.

— O să chemi peştişorul de aur ?

— E în concediu...

Au ajuns pe un mic cap, care înaintează în larg. Nia se aşază pe un bolovan şi-i face semn lui Soln să-i urmeze exemplul. Valurile se ciocnesc cu zgomot de colţii pietroşi şi împrăştie stropi fini, răsfrîngînd curcubee. Marea e cenuşie. Cerul poartă o pîclă abia văzută. E soare.

Soln încă e în picioare. Priveşte în jur, ameţit de simplitatea peisajului. În spatele lor, zidul falezei îi desparte, parcă, de lume. Sînt numai ei doi. El se apleacă, se aşază în faţa ei şi o priveşte. Şi ea aşteaptă parcă o încuviinţare.

— Ştiai că o să vin?

— Nu.

Acum nu mai glumesc. Aici vorbele sună mai grav, însoţite de vuietul neîntrerupt al valurilor.

— De ce m-ai adus aici?

— Îţi place?

— Mă domină.

— Ascultă, Soln, ce crezi tu despre iubire?

Nu-i răspunde.

— Cînd sînt cu tine, continuă Nia, mă simt ca pe vremea cînd aveam paisprezece ani.

El o apucă uşor cu amîndouă mîinile de obraji. Poate că ar săruta-o. Ea îi prinde mîinile într-ale ei. Palmele lui Soln îi alunecă uşor pe faţă, şi de aici, mai jos, pe gît. Degetele ei se odihnesc pe dosul palmelor lui. El îi priveşte degetele subţiri şi unghiile prelungi îl fac să tresară. Parcă a mai văzut undeva unghiile acestea. Acum îşi aminteşte: unghiile Niei seamănă leit cu cele ale Danei. Ca pentru a-l convinge că e vorba, într-adevăr, de nişte unghii, Nia îşi strînge vîrful degetelor, înţepîndu-l în joacă. Şi în clipa aceea, cu mîinile înlănţuite pe gîtul ei, privindu-i unghiile cum i se apasă pe pielea mîinilor, Soln are o viziune fulgerătoare: într-o fracţiune de secundă în mintea lui s-au unit, într-un singur tot, zîmbetul dispreţuitor de pe buzele Danei, cartilagiile strivite, unghiile ei lunguieţe şi semnele de pe mîinile lui Juan, urmele lăsate de nişte unghii. Înţelege că, aşa cum sînt aşezate, urmele acelea n-au putut fi lăsate decît dacă Juan o ţinea de gît pe aceea care şi-a înfipt unghiile în mîinile lui. Dana, sufocată, cu unghiile încleştate în mîinile care o sugrumau şi ura din privirea ochilor, ura care nu s-a stins nici după moarte, ura şi dispreţul. Acesta era adevărul despre Juan, un adevăr cutremurător, pe care nici n-ar putea să-l rostească cu voce tare. Dar Dick? Cine va putea şti vreodată ce soartă a avut?

Soln îşi ascunde mîinile la spate. Nia simte că se petrece ceva ciudat şi nu-l întreabă nimic. Îşi lasă bărbia în piept şi numai după multă vreme îşi ridică ochii. Îl vede mai liniştit.

— Mergem?

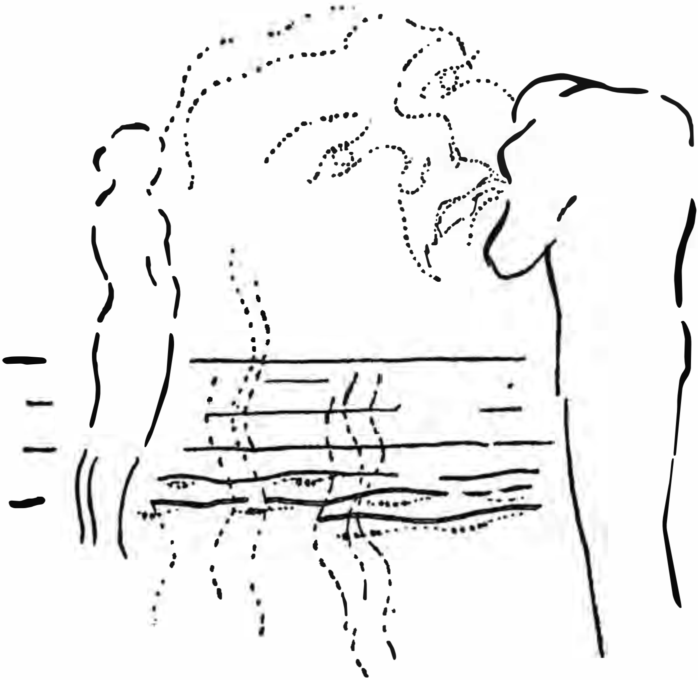
Soln se ridică, fără să-i spună nimic. Abia cînd au ajuns sus o opreşte.

— Am avut un coşmar.

Ştie că în asemenea momente n-ar trebui să existe lucruri pe care să nu i le poată spune. Dar gîndul i se întoarce mereu la clipa

trăită, este încă subjugat de prezenţa ei şi nimic pe lume nu l-ar putea face să exprime ceea ce simte acum.

Nia nu poate să nu încerce să-şi ofere măcar o vagă explicaţie a schimbării lui Soln. În mintea ei pare necesară şi firească o legătură între ceea ce i-a spus ea cu cîteva clipe mai înainte şi schimbarea însăşi care s-a produs. Nu înţelege de ce anume vor-

bele ei au declanşat o asemenea reacţie şi cu toate că admite faptul că Soln ar putea să nu-i mărturisească ce anume l-a tulburat, ceva în sufletul ei se revoltă împotriva unei rezerve pe care nu o poate pătrunde. Ea l-a adus acolo, pe stînci, unde e loc numai pentru ceea ce este adevăr şi puritate, şi-a deschis astfel porţi pe care nu i le-ar fi putut clinti nici un asediu şi o doare răspunsul lui, care e tăcere. Regretă şi nu regretă, totuşi, deşi se simte puţin înşelată.

Drumul la înapoiere pare mai scurt, pentru că fiecare, absorbit de propria lui durere, se rupe, într-un fel, de obişnuita curgere a timpului. Au ajuns din nou la parcajul din fața institutului, unde maşina lui Soln îşi recapătă, acum indiferentă, stăpînul. Nia aşteaptă ca el să spună ceva, dar el tace. Şi el îşi dă seama că se petrece un fapt iremediabil, poate, sau în orice caz cu urmări imprevizibile şi greu de înlăturat. Dar nu poate restabili echilibrul.

— Plec, îi spune.

N-ar mai putea s-o privească în ochi. Deşi pe fața lui, ca întotdeauna, nu se citeşte nimic.

— Ai încredere în mine ?

Ea nu-i răspunde. Se miră numai că-i mai poate cere acum aşa ceva.

— O să te caut din nou, după aceea.

L-ar întreba după care „aceea". Ar fi vrut să n-o întrebe nimic şi s-o caute fără să-i spună. Nu-i plac făgăduielile de felul acesta. Nu îndrăzneşte să facă nici o presupunere, dar nu poate fi indiferentă şi nici nu poate aştepta, nedefinit, clipa cînd el se va reîntoarce. Nu admite neangajarea, pasivitatea.

— Să nu mă cauți.

Cuvintele sună simplu, fără asprime şi fără patetism. Sînt cuvinte care cad sec, ca fructele coapte pretimpuriu, pe care nimeni nu le plînge.

— Şi acum, pleacă.

Soln coboară, fără să întoarcă privirea. Ia loc în maşina lui şi porneşte încet, apoi dispare în curbă.

Ea nu ştie încotro s-o apuce, de parcă acum i-ar fi totuna şi, în cele din urmă, porneşte încet spre oraş. Îşi dă seama că în acest scurt, foarte scurt răstimp, care a trecut de cînd ieşise de la lucru, ceva în sufletul ei se împlinise, ca apoi să se frîngă, lăsîndu-i, poate pentru totdeauna, sentimentul celui care şi-a pierdut aripile. Cenuşiul autostrăzii îi lunecă implacabil pe dedesubt, maşina înghite neîncetat bucăți constante de spațiu şi undeva, deasupra tuturor suferințelor, un soare confuz îşi plimbă lumina cețoasă şi caldă.

★

Bătrînul a venit să participe personal la experiența de care depinde soarta întregii evoluții ulterioare a cercetărilor. Este vorba de obținerea unui panou care să îndeplinească simultan mai multe funcțiuni, întrunind deci calități multiple. De la bun început intrau în discuție două rezolvări : tratarea omogenă a panoului de bio-

plast, astfel încît să se obţină în toată masa complexul de proprietăţi cerute, sau tratarea diferenţiată, pe straturi, fiecare strat urmînd a primi o funcţie şi o categorie de proprietăţi bine determinate din cadrul complexului respectiv. Şi, cu toate că a doua soluţie prezintă dificultăţi în plus, din cauza unei anumite organizări spaţiale a efectelor, ea a fost aleasă, totuşi, întrucît oferă garanţia unor lucruri care, luate izolat, au fost verificate.

Experienţa a atras atenţia personalului din întreaga încăpere a laboratorului, care, cu toată atitudinea iniţial ostilă, bazată pe o doză de scepticism, şi-a modificat poziţia pe măsură ce cercetările Niei se dovedeau a fi fructuoase. Singurul absent este Vlad. Acesta, deşi a urmărit de la început mersul evenimentelor şi a fost primul, după Bogdan, care a recunoscut viabilitatea scopului urmărit, nu poate să treacă prea uşor peste cele petrecute, mai ales că deplasarea interesului celorlalţi către Nia o socoteşte un fel de trădare. De fapt, ar vrea să se integreze, să se împace cu Bogdan, să-şi restabilească echilibrul interior, dar se simte obligat să-şi apere în continuare poziţia.

Bătrînul însuşi este cel care va lua loc la pupitru, cu binecunoscuta cască pe cap şi cu degetele lăsate pe claviatură, pentru a dirija fasciculele de energie în straturile panoului, deocamdată amorf, de bioplast. Un panou care, după experienţă, va trebui să îndeplinească rolul de planşeu. O aparatură, de astă dată mult mai complicată, realizează selecţia şi focalizarea în zonele corespunzătoare din panou a diferitelor benzi de frecvenţă. Totul este gata. Cineva a adus un buchet de flori şi l-a aşezat, într-o vază improvizată, pe una dintre mesele laboratorului. Lumea vorbeşte în şoaptă, aşteptînd.

Experienţa începe. Durează foarte puţin, numai cîteva minute, care totuşi trec greu. S-a terminat.

Bătrînul şi-a scos casca şi manevrează acum braţul articulat, extrăgînd panoul din camera de lucru şi trecîndu-l într-un tampon unde are loc neutralizarea gazelor toxice care mai persistă în jurul lui. Apoi panoul de bioplast este scos la iveală şi trecut din mînă în mînă. Suprafaţa corespunzînd pardoselei a căpătat o culoare cafeniu-închis, pe cînd partea opusă, ce joacă rol de tavan, este de un crem-gălbui. În secţiune se pot distinge cîteva straturi. Deocamdată asta e tot ce se poate constata. Panoul trebuie supus probelor.

Probele sînt concludente. Rezistenţă la compresiune şi încovoiere, izolare acustică, impermeabilitate, proprietăţile cerute se dove-

desc, rînd pe rînd, a fi îndeplinite. Mai e de adăugat greutatea specifică redusă, şi materialul pare a întruni calităţi extraordinare. Grăbită şi sigură de succes, Nia efectuează proba fără a mai lua măsurile de protecţie impuse în orice experienţă de la institut. Ar fi trebuit să lucreze în condiţii de izolare etanşă, dar e prea entuziastă ca să ţină seama de asemenea amănunte. Proba corespunde aşteptărilor. Experienţa a reuşit pe deplin.

Bătrînul o îmbrăţişează. Acum pot cere sprijinul Consiliului Arhitecţilor şi Consiliului Astronautic. Va trebui organizată o expediţie spre Steaua Q pentru a asigura aprovizionarea cu bioplast, absolut necesar trecerii experienţelor într-o fază în care să se urmărească aplicarea în practică. În paralel trebuie intensificată cercetarea în scopul obţinerii unei surse Q, scutind creierul omului de un efort riscant, precum şi pentru obţinerea de elemente supergrele şi a moleculelor de bioplast pe cale sintetică. Toate aceste măsuri vor face posibilă continuarea lucrărilor şi desăvîrşirea lor, astfel încît cerinţele pe care le formulase la congres să treacă din domeniul visului în acela palpabil al unei realităţi apropiate.

Entuziasmul e general. Iar cel mai fericit e Bogdan, care va putea comunica prietenului său, în semn de împăcare, vestea cea mare a măsurilor preconizate de Bătrîn. Ele îi vor oferi şi lui Vlad condiţii nesperate, pentru ca să-şi ducă mai departe opera artistică, dîndu-i chiar posibilitatea de a o împărtăşi şi altora, astfel încît să revoluţioneze cu adevărat metoda şi tehnica artelor plastice.

★

Vila pe care o ocupă Juan, pilotul-erou, membru al Consiliului Astronautic, este echipată în spiritul ultimului cuvînt în materie de confort. Servicii automate, aer condiţionat, legătura la reţelele de informaţii, artă şi cultură, parc, piscină, garaj, terase, în fine, tot ce mintea omenească a putut concepe în vederea satisfacerii celor mai înalte exigenţe în acest domeniu.

Cînd este anunţat de sosirea lui Soln, stăpînul vilei îi transmite rugămintea să aştepte cîteva minute. Nu era pregătit şi trebuie să se îmbrace. Nu bănuieşte nimic şi cu toată certitudinea că nu i-a făcut medicului niciodată o invitaţie sau măcar o aluzie la posibilitatea ca acesta să-i facă o vizită, îl primeşte cît se poate de cordial.

— Mă bucură, îi spune, că îmi onorezi casa venind aici.

— Cred că o să-ţi schimbi părerea, îi replică Soln, cînd vei afla de ce anume am venit.

— Nu există motive care să mă împiedice să consider binevenită vizita oricui. Ia loc.

Soln se aşază, gata de luptă. Nu-şi cunoaşte prea bine adversarul şi e hotărît să atace frontal.

— Pe scurt, am venit să te previn că ştiu totul despre moartea Danei şi te somez să declari public şi de bunăvoie care este adevărul în această privinţă.

„Va să zică asta era" — îşi spune Juan.

— Dragul meu, eşti de o impertinenţă care mă mîhneşte, dar nu prea înţeleg ce vrei să insinuezi.

- Nu insinuez nimic. Ţi-am spus, cunosc adevărul.

— Ai cumva darul de a vorbi cu sufletul morţilor ?

— În orice caz sînt hotărît ca în caz că nu te vei învrednici să-ţi recunoşti singur vina să spun tot ceea ce ştiu.

— Şi ce vină să recunosc ?

— Uite ce e, las-o moartă. Cu mine să n-o faci pe naivul. Uiţi că eu am făcut autopsia cadavrului. Uiţi că te-am sfătuit, cîndva, să-ţi aplici o grefă pentru a înlătura urmele de unghii pe care le păstrai pe mîini.

— Ba, dimpotrivă, ţi-am şi urmat sfatul, şi Juan îi arătă mîinile imaculate, de pe care orice urmă a dispărut.

— Asta nu e decît încă o dovadă a faptului că nu aveai conştiinţa curată. Ştiam că ţi-ai făcut grefa, m-am interesat.

„Lucrurile sînt deci mai complicate — îşi continuă Juan meditaţia. Să-l lichidez ? Nu, aici nu sînt pe astronavă. S-ar afla. Şi poate că a şi vorbit deja. Mai bine să văd ce ştie, ca să ştiu de ce anume trebuie să mă păzesc. Să-l trag de limbă".

— În orice caz, continuă Soln, parcă ghicindu-i gîndul, pe mine o să-ţi fie cam greu să mă sugrumi.

— În definitiv ce vrei ?

— Să recunoşti că ai ucis-o pe Dana.

— De ce să nu recunosc că i-am ucis pe toţi opt ?

— Chestiunea aceasta te priveşte. Eu însă ştiu sigur că pe ea tu ai ucis-o şi dacă n-o să recunoşti va fi mai rău.

— Uiţi cu cine ai de-a face. Şi apoi nu ai nici o probă. Orice ai declara, n-ai să poţi dovedi niciodată. Reputaţia unui membru în Consiliul Astronautic nu poate fi pusă la îndoială de simpla declaraţie a unui medic smintit.

— Aştept să recunoşti singur. Iar dacă nu, voi găsi eu momentul cînd declaraţia mea va avea greutate.

— Poţi să aştepţi mult şi bine. Dar nu în casa mea.

— Nici o grijă.

— Şi ieşi repede, fiindcă altfel nu garantez că vei mai ieşi vreodată de aici pe propriile tale picioare.

— Garantez eu. Numai că, pur şi simplu, mi-e silă să mai stau în preajma ta.

Iese.

Juan se ridică şi el şi se plimbă furios prin salon. Simte nevoia să se calmeze, să judece în linişte.

— N-am reuşit să aflu mare lucru.

Mai face cîţiva paşi şi se opreşte.

— Oare a vorbit sau nu ?

Şi, apoi, imediat :

— Nu trebuia să-l scap !

Se aşază. Consternat.

— Acum s-a terminat.

Înţelege că e nevoit să primească lupta. Ştie că Soln nu va porni atacul decît cînd va prinde o clipă prielnică. Are deci un răgaz in care trebuie să cîştige cît mai mult teren. În primul rînd, va trebui să-l compromită pe medic, pentru ca acesta să prezinte o cît mai mică eficacitate. Dar cum să-l compromită ? Habar n-are cine e şi ce fel de om este.

— Dacă ţi-e dragă viaţa, vei afla totul. Şi vei şti şi ce e de făcut. Chiar dacă o să-ţi fie greu.

Nu e absurd să-şi piardă el cumpătul din cauza unui individ care poate nici nu ştie ce spune ? N-ar fi mai bine să-şi vadă pe mai departe şi în deplină linişte de treburile sale, dovedind astfel că nu se teme de nimic şi că este de neatacat ? Poate că da, dar chiar dacă ar fi aşa, acum el nu mai e în stare de aşa ceva. Pentru simplul motiv că nu este de neatacat şi că, undeva, în fundul sufletului, Juan se teme.

★

Boala Niei a început cu totul pe neaşteptate. Întîi a fost o uşoară răceală. Apoi, cînd în laborator fiind, un mic incident a făcut să se degaje în aer amoniac şi cei de acolo au inhalat puţin gaz cu miros înţepător, şi-a amintit că, pe vremuri, asta se folosea tocmai pentru combaterea răcelii şi chiar a glumit cu Bogdan pe tema aceasta. A doua zi ea n-a venit la laborator. Fusese internată de urgenţă în spital şi în cîteva ore a rămas complet paralizată.

La început s-a presupus că e vorba de o hemoragie cerebrală, deşi Nia nu suferise niciodată de tensiune sau scleroză a vaselor

sanguine. Dar presupunerea a fost în curînd infirmată de simptomele bolii care evolua încet, dar sigur, într-o direcție absolut imprevizibilă. Singurul lucru care s-a putut stabili cu certitudine a fost că paralizia provenea în urma încetării activității centrilor nervoși.

Soln a aflat de la bunicul său ce se întîmplase și a plecat, fără să mai zăbovească, la spitalul unde era internată ea. Cînd a intrat în salon, Nia nu mai cunoștea pe nimeni și avea pulsul patruzeci și doi. Medicii erau în derută.

Au pus, desigur, ciudata boală pe seama experiențelor efectuate, mai ales că nu cu mult în urmă Vlad trecuse prin ceva asemănător, deși într-o formă mult mai ușoară. În realitate, la el nu fusese vorba decît de un surmenaj, în timp ce boala Niei este provocată de cauze mult mai adînci. Pulsul slăbește, respirația se rărește, tensiunea scade. Nia intră în agonie.

— Moare.

Inima a încetat să mai bată. Prima grijă a fost să o păstreze în stare de moarte clinică. A intrat în funcțiune o inimă artificială. Trebuie însă înlăturate cauzele morții, altfel prelungirea ei nu aduce nici un cîștig. Dar cauzele sînt necunoscute.

— Timp. Să cîștigăm timp.

Și Soln se pregătește să-i asigure Niei o cît mai îndelungată viață artificială. Pentru ca, între timp, să se apropie de adevăr. Va trebui să afle cu exactitate tot ce a făcut ea în zilele trecute. Îi va întreba pe ceilalți lucrători din laborator. Îl va întreba pe Bătrîn. Trebuie să existe undeva un motiv, o explicație.

Bătrînul nu știe mai nimic. Ceilalți îi povestesc întîmplarea cu amoniacul, iar cineva își aduce aminte de imprudența cu care Nia efectuase încercarea pardoselii de bioplast. Soln rămîne pe gînduri.

Dar lucrurile nu par să progreseze cu nimic.

Ziarele anunță starea gravă în care se află Nia, consemnînd totodată încercările medicilor de a o salva. Și printre medici se află pomenit și numele lui Soln. Bineînțeles, știrile nu ascund faptul că a survenit moartea clinică și că eforturile sînt deocamdată lipsite de perspectiva unei speranțe certe.

Soln e disperat. A primit o lovitură tocmai cînd și acolo unde nu se aștepta. Îi e imposibil să nu-și facă mustrări de conștiință pentru purtarea lui. Poate că dacă ar fi fost mai prevenitor în ziua cînd s-au despărțit lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Știe că remușcările lui sînt absurde și, mai ales, ineficace, dar le poartă în gînd încă de atunci, și acum au răbufnit.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

ARHITECTURĂ

ORIZONTAL: 1) Mişcare social-politică şi culturală europeană care a adus un avînt deosebit şi în dezvoltarea arhitecturii — Comună în Transilvania. 2) Compus metalic foarte rezistent utilizat tot mai mult în arhitectura contemporană — A înfăptui. 3) Locuințe țărăneşti, adesea exemple grăitoare ale talentaților noştri arhitecți populari — Materialul numărul unu în construcțiile moderne. 4) Olga Jalea — Dosar cu planuri — Orăşel în Columbia. 5) Material de construcție specific stilului gotic — Iaz (mold.). 6) Produs ceramic pentru acoperişuri — Numele național al Irlandei — Traian (presc.). 7) Cultură veche cu o vastă arie de răspîndire în patria noastră în care predomină arhitectura locuințelor de suprafață — Salutare — Rîu şi oraş în Kenya. 8) Pronume — Siliciu — Pisc şi trecătoare în Alpii Retici. 9) În calculul programului de lucru — Pană — Element de primă necesitate mai ales în construcțiile de lemn. 10) Lucrări de restaurare a unor vechi monumente — Cunoscut pictor portretist rus (1821—1894). 11) Meşteri anonimi, care au lucrat la monumentele noastre de artă religioasă — Cocoloş. 12) Element servind la consolidarea construcțiilor.

VERTICAL: 1) Stil arhitectonic şi ornamental foarte răspîndit în secolul XVIII — Ordin arhitectonic în vechea Grecie, caracterizat prin coloane fără bază şi prin capiteluri fără ornamente. 2) Nivel în arhitectură — Inițialele unui arhitect romîn, cunoscut ca regizor şi actor — Arhitect grec, care după Herodot ar fi fost şeful lucrărilor la templul

ionic din insula Samos (sec. VI î.e.n.). 3) Lac în Olanda — Celebru monument arhitectonic din Grecia antică, închinat zeiței Atena. 4) Metal cu multiple calități și cu o utilizare crescîndă în arhitectura contemporană — Oficiul Național de Turism. 5) Administrație autonomă din Nordul Italiei — Clanță. 6) Specifică piramidelor antice americane și numai uneia dintre cele egiptene — Element arhitectonic de interior în construcțiile cu mai multe niveele. 7) Fluviu în Țările de Jos — Părțile laterale ale unei construcții — Munți în Africa de Nord. 8) Insulă iugoslavă în Adriatica — A lucra pămîntul — Conjuncție. 9) Vechi și talentat popor european, care a dat culturii umane nemuritoare opere arhitectonice și de artă plastică — Subsemnatul — Gram. 10) Apărut — Cunoscut arhitect american, autorul unui proiect de zgîrie-nori de 1 400 m înălțime, în care să poată locui sute de mii de oameni. 11) Material ajutător de construcție pentru realizarea unor condiții termice și sonore optime — Interjecție. 12) Prefabricate industriale utilizate tot mai mult în arhitectura contemporană — Material natural de construcție cu largi posibilități de ornamentare (vezi muzeul satului!).

A. POSTELNICARU

Criptografie... arhitectonică
(4, 2, 7, 3)

Triverbe... arhitectonice
(5, 2, 10)

Triverbe... arhitectonice
(8, 4, 6)

Dezlegările jocurilor din numărul 246

PLASTICĂ : 1) Pinacotecă — g ; 2) Atelier — Eger ; 3) Rafael — aramă ; 4) Clem — sicativ ; 5) Iran — mim — tu ; 6) Mat — Alp — Iser ; 7) A — istorică — a ; 8) Rito — ti — Aij ; 9) Moise — ma — sat ; 10) O.N. — triade — Lu ; 11) Rit — at — iureș ; 12) Acuarele — a.a.a.

ÎN ARTELE PLASTICE :

BIVERB : CU-L-O-ARE-R-O-ȘI-E = Culoare roșie.

TRIVERB : DES-EN-ÎN-A-C-U-ARE-LE = Desen în acuarele.

CITITORII AU CUVÎNTUL

Dragi tovarăşi,

Vă scriu pentru prima oară, cu toate că aş fi putut-o face mai de mult.

Sînt elev în clasa a VIII-a a Şcolii medii nr. 1 „Mircea cel Bătrîn", Constanţa.

Am început să citesc Colecţia, fiind îndemnat de prietenul meu Toma Lucian, pentru care îi sînt recunoscător.

Prima fasciculă a Colecţiei am cumpărat-o la băile „Victoria", şi anume numărul 207. Am citit cu multă pasiune povestirea „Fantastica întîlnire cu Priviri Adînci" de Grigore Davidescu. Ea a plăcut şi multor altor băieţi din sanatoriu.

Pînă în prezent, cu ajutorul prietenei mele Jidăraşcu Elena, am reuşit să fac rost de 225 de numere ale Colecţiei.

BURLACU V. VICTOR

M-am hotărît pentru prima dată să-ţi scriu. De altfel, să ştii că nu-s o cititoare veche, dar promit ca, în continuare, broşurile acestei Colecţii şi revista „Ştiinţă şi tehnică" să-mi îmbogăţească biblioteca.

Sînt elevă în clasa a IX-a şi prefer matematica, fizica, chimia.

Fac şi eu parte din tînăra generaţie care aspiră neîncetat spre nou, care arde de dorinţa de a cunoaşte şi-şi deapănă liniştit visurile, avînd chezăşia împlinirilor.

Este deci firesc să mă atragă literatura ştiinţifico-fantastică nu numai prin conţinutul ei plin de neprevăzut, dar şi prin baza ştiinţifică a faptelor relatate, care dă cititorului posibilitatea să-şi creeze o viziune reală asupra viitorului.

Mă impresionează, îndeosebi lucrările ce descriu zboruri cosmice, planete populate, întîlniri cu locuitorii acestora, întîlniri cu prilejul cărora se ciocnesc idei interesante şi profunde. Aş dori totuşi să fie abordate şi teme mai terestre, fiindcă Pămîntul nostru mai are încă taine ce-şi aşteaptă descoperitorii. Şi acum una dintre cele mai mari dorinţe ale mele şi a celor de-o vîrstă cu mine. V-aş ruga ca printre eroii povestirilor să existe şi tineri elevi, fiindcă ei sînt cititorii cei mai pasionaţi, ei sînt cei mai înflăcăraţi visători.

DRAGOMIRESCU IRINA
Abrud, raionul Cîmpeni
regiunea Cluj

A N E C D O T E

Ciupercile lui Alexandre Dumas

Alexandre Dumas, făcînd o călătorie prin Germania, se simțea stinjenit de faptul că nu cunoștea limba germană.

Sosind intr-un sat, a tras la un han. El își dorea să mănînce ciuperci; singura dificultate era aceea de a-l face pe hangiu să-i priceapă dorința.

Scriitorului îi veni ideea să deseneze o ciupercă pe o foaie de hirtie, pe care apoi o arătă gazdei. Zîmbind amabil, hangiul făcu semn că a înțeles și dispăru.

Alexandre Dumas se bucură că în sfîrșit va mînca ciupercile dorite, cînd, spre marea-i mirare, îl văzu pe hangiu venind triumfător cu o umbrelă în mînă.

Rabelais și Papa

Rabelais, autorul celebrului roman „Gargantua și Pantagruel", însoțind pe un cardinal într-o ambasadă la Roma, fu primit în audiență la Papa.

Cardinalul se apropie de Papă și, după obiceiul tradițional, îi sărută papucul. Văzînd aceasta, Rabelais s-a retras îndată fără să zică nimic.

Cînd ambasadorul l-a întrebat de cauza acestei fapte uimitoare, Rabelais i-a răspuns:

— Dacă dumneavoastră, care sînteți stăpînul meu, i-ați sărutat Papei papucul, ce-i mai puteam săruta eu ?

Bilete de favoare

Marele compozitor și pianist Rubinstein se îndrepta, într-o zi, spre o sală de concerte din Londra. O doamnă l-a acostat într-un coridor al clădirii, rugîndu-l să-i dea un bilet de favoare. La aceasta pianistul i-a răspuns:

— Trebuie să știți, doamnă, că n-am la dispoziția mea decît un singur loc pe care vi l-aș putea oferi...

— Vă sînt extrem de obligată! strigă doamna. Care este locul, maestre? Unde se află?

— La pian, doamnă, și dacă vreți să mă înlocuiți, vă voi rămîne obligat.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nicl68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

• MARTIE 1965

41 007